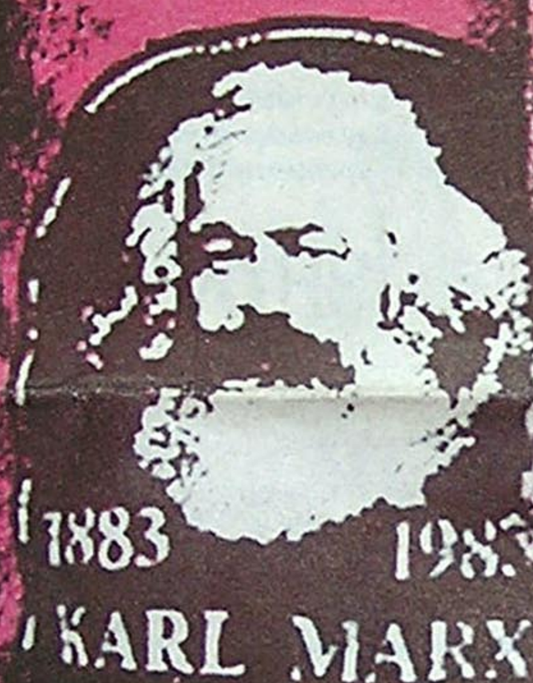
НАВІНКІ

5 - 12 лістапада 2002 №24(73) Кошт свабодны

Ну што, пацаны, ціпа ўся ўлада — Саветам?

7 ЛІСТАПАДА

Беларусы адпраўляюцца на неспадзяваныя чатырохдзённыя вакацыі з нагоды сьвята рэвалюцыі, якое ў большасьці насельніцтва даўно з рэвалюцыяй не асацыюецца.

Як адцягнуцца па-пралетарску

Стар.4-5

Бацьку выставілі ультыматум. Ці дадуць яму азыль?

Стар.2

Шляхі беларускага адраджэньня: парнуха — адзінае вернае выйсьце?

Стар.7

Газавая атака

Пахаладаньне ў беларуска-расейскіх дачыненьнях пачынае перарастаць у шырокамаштабную эканамічную вайну. Пакуль расейскія палітыкі Нямцоў і Хакамада дэманструюць прыхільнасьці да беларускай апазыцыі, буйнейшая расейская карпарацыя «Газпром» вырашыла закруціць газавы кранік Беларусі. Цяпер расейскі газ будзе каштаваць для нас на 50% даражэй. Паводле вэрсіі афіцыйнага Менску, «Газпром» вераломна парушыў папярэднія беларуска-расейскія пагадненьні. Пакуль беларускі і расейскія бакі будуць фільтраваць базар, забіваючы адзін аднаму стрэлы, нам, шараговым карыстальнікам прыроднага багацьця трэба запарыцца. Бо ж калі ў кране ня будзе газу, то на чым, прабачце хаўчык гатаваць Як жа будуць існаваць сярэднестатыстычныя жыхары асобна ўзятага беларускага дому, якія трапілі ў сытуацыю газавай галадухі, глядзіце на стар.8.

Газэта «Навінкі» выходзіць зь лютага 1998 г. Зарэгістраваная ў Дзяржаўным камітэце па друку Рэспублікі Беларусь 23.02.1999 г. Пасьведчаньне аб рэгістрацыі №1272. Заснавальнікі: П.Канавальчык, А.Новікаў, А.Мазур. Галоўны рэдактар Паўлюк Канавальчык. Адрас для карэспандэнцыі: п/с 33, 220134 Менск, БЕЛАРУСЬ; E-mail: kampramat@tut.by; Адрас рэдакцыі: г.Менск, пр.газ.«Известия», 9-143. Нумар падпісаны да друку 05.11.2002г., а 00.01. Тыраж 3000 экз. Надрукавана з гатовых дыяпазытываў у друкарні ТДА «Знаменіе», г. Менск, вул. Кальварыйская, 24. Заказ № 284

Навінкі ў тэстах

Ці ў курсе вы апошніх падзеяў?

1. Што атрымаў Нацыянальны банк РБ ад цэнтрабанку Расеі?
А) Друкарскі станок
Б) Па заслугах
В) Транш

2. Дзе нядаўна быў знойдзены яшчэ адзін Барысаў камень?
А) У Барысаве
Б) За пазухай
В) На Браслаўшчыне

3. Што павысілася ў беларускіх студэнтаў у 1,2 разы?
А) Патэнцыя
Б) Апэтыт
В) Стыпэндыя

4. Які беларускі тэнісіст выйграў турнір у Нямеччыне?
А) Уладзімір Валчкоў
Б) Андрэй Мядзьведзеў
В) Сяргей Лісіцын

5. Якога пісьменьніка ўзнагародзіў Пуцін ордэнам «За заслугі перад айчынай»?
А) В.Распуціна
Б) Э.Лімонава
В) В.Быкава

6. Вайсковая дэлегацыя якой краіны знаходзілася ў Беларусі 5-6 лістапада?
А) Польшчы
Б) ЗША
В) Іраку

7. У якім інстытуце, на думку Б.Нямцова, месца Аляксандра Лукашэнкі?
А) Благародных дзяўчат
Б) Сербскага
В) Скліфасоўскага

8. Прэзыдэнт падпісаў указ аб прызначэньні сьвята Дня:
А) Каапэрацыі
Б) Спэкуляцыі
В) Інфляцыі

9. З 13 па 17 лістапада ў Менску пройдзе першы ў гісторыі чэмпіянат Эўропы па:
А) Більярду
Б) Ачку
В) Па кёрлінгу

10. Хто наняў адвакатаў для Ахмэда Закаева, экстрадыцыі якога патрабуе Расея ад Даніі?
А) Гусінскі
Б) Беразоўскі
В) Біл Гейтс

11. Хто перамог на выбарах у ЗША?
А) Дэмакраты
Б) Рэспубліканцы
В) Камуністы

12. У якім горадзе Краснаярскага краю адбылося масавае атручваньне дзяцей?
А) Бакунін
Б) Крапоткін
В) Махно

13. Супраць каго падаюць зыскі былыя норд-остаўскія закладнікі з Украіны?
А) Расеі
Б) Чачні
В) Беларусі

14. Што забаранілі рабіць на вуліцах Токіо гарадзкія ўлады?
А) Паліць
Б) Бухаць
В) Трахацца

Правільныя адказы: 1-В, 2-В, 3-В, 4-А, 5-А, 6-А, 7-Б, 8-А, 9-А, 10-Б, 11-Б, 12-Б, 13-А, 14-А

Ці стане прэзыдэнт упырхлікам?

Неўзабаве надыходзіць чарговая хваля беларускай эміграцыі

Рашэньне беларускага прэзыдэнта наведаць саміт NATO, які адбудзецца 21-22 лістапада ў Празе, выклікала шквал эмоцыяў сярод дэмакратычнай публікі ў Беларусі й па-за яе межамі. Маўляў, што будзе рабіць голуб міру і апостал антынатаўскай пропаведзі на зьлёце ястрабаў вайны, якія напэўна будуць абмяркоўваць свае злавесныя пляны па інтэрвэнцыі ў якую-небудзь чарговую «недабранадзейную» краіну. Інфармацыйныя агенцтвы прыводзяць таксама словы прадстаўніка МЗС Чэхіі аб тым, што Лукашэнку можа чакаць у Празе халодны прыём. Напрыклад, палітыкі падчас выступу такога «адыёзнага» лідэра могуць дэманстратыўна пакінуць залю.
Між тым Лукашэнку, як нам падаецца ў разрэзе апошніх падзеяў, уласна на натаўскую сходку па вялікім рахунку накласьці. Проста гэта добрая падстава рвануць на Чэхію. Але сьмешна думаць, што Рыгорычу зьнянацку закарцела пагуляць па Вацлаўскай плошчы ды папляваць у Влтаву з Карлавага мосту. Сытуацыя нашмат складаней.
Днямі на сваю электронную скрыню Лукашэнка атрымаў мэйл, які аказаўся далёка не віншаваньнем з нагоды гадавіны рэвалюцыі. Невядомыя ананімы, якія падпісаліся як «баявыя сябры Ігнатовіча», прад'явілі прэзыдэнту краіны ультыматум: напрацягу 20 дзён вызваліць Ігнатовіча з кічы і распачаць новае расьсьледаваньне крымінальнай справы. Што можа адбыцца праз 20 дзён, «баявыя сябры» не паведамляюць.
Нагадаем, сёлета напачатку году Валеры Ігнатовіч разам з трыма падзельнікамі быў прызнаны вінаватым у выкраданьні апэратара ОРТ Зьмітра Завадзкага і іншых злачынствах і быў асуджаны на пажыцьцёвае зьняволеньне.
Вось тут-та й прызадумаўся прэзыдэнт. Фактычна гэтую прад'яву ананімаў можна расцаніць як непрыкрытую пагрозу жыцьцю й здароўю. А гэта, заўважце, паводле міжнароднага заканадаўства зьяўляецца падставай для... атрыманьня палітычнага прытулку за мяжой. А дзе ж можна яшчэ беларускаму грамадзяніну надзейна атрымаць прытулак, як ня ў Чэхіі. І тут прэзыдэнт дзейнічае як па нотах, выкарыстоўваючы багаты досьвед папярэдніх «упырхлікаў», што беглі з краіны зусім зь іншых вядомых прычынаў.
Найперш беларускі лідэр ужо папрасіў уязную візу. Інфармацыйнае агенцтва ЧТК цытуе словы прэсавага сакратара МЗС Чэхіі Карэла Баруўкі, які лічыць, што «цяжка ўявіць, каб прэзыдэнт Беларусі не атрымаў уязную візу». Таму першы этап можна лічыць пройдзеным. Другі этап – запудрыць мозгі чэскім эміграцыйным службам наконт свайго «візыту». Па прыезьдзе ў Прагу трэба здацца ў «Цызынецкую паліцыю» (тамтэйшая служба, якая займаецца справамі замежнікаў). Вось тут і пачнецца галоўнае сур'ёзнае выпрабаваньне для Рыгорыча-ўцекача – «інтэрвію», у якім трэба даць абгрунтаваньне, чаму ж сапраўды кандыдат на прытулак пакінуў сваю краіну.
Прэзыдэнту трэба будзе праявіць неслабую кемлівасьць. Акрамя прыгожай дзяжурнай легенды пра перасьлед з боку крыважэрных беларускіх спэцслужбаў, ён можа разагнаць сьлязьлівую гісторыю пра тое, як цяжка жылося Аляксандру Рыгоравічу Лукашэнку – аднафамільцу, цёзку й адначасова двайніку «апошняга дыктатара Эўропы». А каб паверылі, трэба назапасіць дакумэнтаў, якія ілюструюць факты перасьледу: фотак з дэманстрацыяў апазыцыі са сваім фэйсам, пратаколы затрыманьня, судовыя прысуды і г.д. Ня блага было б Лукашэнку ўзяць з праваабарончага цэнтру «Вясна» або Беларускага Хельсінскага Камітэту пару даведак, што ён сапраўды сядзеў колькі сутак на Акрэсьціна. Калі ўсё пракане, то Рыгорыч спакойна сабе паедзе ў лягер Чырвоны Уезд на каранцін. А там ніякія «баявыя сябры» ня знойдуць. Адзінае трэба паклапаціцца пра двайніка, які будзе расхлёбваць усю заваруную за сем год пярлоўку ●

Сяргей Навумчык

Гэтая «зуброўская» налепка можа саслужыць добрую службу Лукашэнку ў Празе

Ізноў Лябедзька

Для Анатоля Лябедзькі, шэрагавага беларускага палітыка, якіх у Беларусі пруд прудзі, 5 лістапада было звычайным днём. Як заўсёды ў гэты час (прыблізна а 17 г.), лідэр аб'яднаных грамадзянаў рабіў вячэрнюю прагулку на сваім старэнькім «фольксвагене» ля амэрыканскай амбасады, размаўляючы па сваім старэнькім мабільніку. Сонейка сваім дыскам ужо кранала лінію далягляду. Нічога не прадвяшчала бяды.
Раптам машыну Лябедзькі прыціснуў да абочыны аўтамабіль зь дзяржаўным нумарам 1663 МН. Зь яго выскачылі невядомыя асобы ў штацкім. Яны не прад'явілі дакумэнтаў і сілай запіхнулі яго ў машыну і зьвезьлі ў невядомым кірунку. Такі інцыдэнт можа напалохаць нават чалавека з трэніраванай псыхікай, не гаворачы ўжо пра Лябедзьку.
Расказвае сам А.Лябедзька: «І сапраўды, спачатку я падумаў, што са мной здарылася тое ж, што і зь Юрыем Захаранкам і Віктарам Ганчаром. Супакоіўся я толькі тады, калі ўбачыў, што мяне падвозяць да будынку КДБ».
Далей падзеі разгортваліся неверагодным чынам. У засьценках органаў бясьпекі супрацоўнікі патрабавалі падпісаць падрыхтаваны загадзя пратакол, у якім было напісана літаральна наступнае: «гражданину А.В.Лебедько объявляется о том, что он вызван в органы государственной безопасности Республики Беларусь в связи с полученными в ходе оперативно-розыскной деятельности материалами о характере его конфиденциальных контактов с иностранными гражданами, являющимися установленными разведчиками или подозреваемыми в причастности к зарубежным спецслужбам, а также данными о его финансовой зависимости от западных спонсоров, что свидетельствует о возможных попытках вовлечения его в противоправную деятельность, и в дальнейшем может привести к совершению им преступления, предусмотренного ст. 356 (Измена государству) Уголовного Кодекса Республики Беларусь». Такое абвінавачваньне – проста лакамы кавалак для прадстаўніка беларускага палітычнага бамонду. Складваецца ўражаньне, што над Лябедзькавым іміджам працуе цэлая пі-ар каманда (хутчэй за ўсё «праўжоная» маскоўска-расейская). І справа нават не ў міфічным зьнікненьні па схеме Ганчара і кампаніі, а ў 356-м артыкуле крымінальнага кодэксу РБ. Гэта вам не абраза прэзыдэнта, за якую палагаецца традыцыйная «хімія». Максымальны тэрмін за здраду дзяржаве – 15 год. А ў нашай дзяржаве ад турмы ды сумы не заракаюцца. Так што ня выключана, што Анатоль Лябедзька ў хуткім часе папоўніць шэрагі палітычных эмігрантаў і будзе па прыкладу Зянона Пазьняка кіраваць сваёй партыяй з-за мяжы, папіваючы «марціні». Альбо вы лічыце, што рэшту сваёй палітычнай кар'еры галоўнаму лібэралу краіны прыйдзецца правесьці на нарах? ●

ВЯРХОЎНЫ СУД РЭСПУБЛІКІ БЕЛАРУСЬ

НЕ ХВАЛЮЙЦЕСЯ, БОС, ВАС ПАВІННЫ АПРАЎДАЦЬ, ЯНЫ НЕ ПАСЬМЕЮЦЬ!

«Старыя» беларусы

Нарэшце зьявілася прыемная навіна для беларускіх пэнсіянэраў – нашыя дзядулі і бабулі нашмат багацейшыя за сваіх расейскіх калегаў. Як паведаміла начальнік пэнсійнага ўпраўленьня Міністэрства працы Н.Шаўлоўская, за гэты год сярэдні памер пэнсіі па ўзросту на 20% перавысіў пражытачны мінімум, у той час як у Расеі ён не дацягвае да яго 3,5%. Ды і ўвогуле ўзровень пэнсіяў у большасьці краінаў СНД ніжэй чым у Беларусі. Немагчыма ўявіць сабе ўсю крыўду расейскіх, украінскіх ды іншых туркмэнскіх старыкоў, якія ўсе разам будавалі сьветлае камуністычнае заўтра, а атрымалі за гэта самы натуральны шыш, нават бяз масла. І наадварот, перад вачыма паўстаюць беларускія куркулі, якія катаюцца як сыр у тым самым масьле і паказваюць той самы шыш. З такімі раскладамі справа ад сацыяльнай няроўнасьці можа перайсьці да расавай нянавісьці. Тады расейска-беларускім інтэгратарам мала не пакажацца ●

УпалАтаце

Слова – не верабей

Нечаканую актыўнасьць праяўляюць дэпутаты ПП НС РБ. У перапынках паміж законатворчай дзейнасьцю і службовымі камандзіроўкамі яны займаюцца стварэньнем дэпутацкіх груп (. Відаць сумна нашым выбраньнікам працаваць па адным. Так ужо створаныя групы «Адзінства», «СЭР», «Рэспубліка», «Эўропа - наш агульны дом» і нават «Сябры Балгарыі». Невядома, што аб'яднала прадстаўнікоў апошняйдэпутацкай тусоўкі: ці то палымянае каханьне да балканскай краіны, ці то напамінак пра адвязны адпачынак дэпутатаў на сонечным беразе Чорнага мора, а можа й агульныя з Філіпам Кіркоравым карані.
І вось да пяці існуючых груп нядаўна дадалася яшчэ адна - «Единая Беларусь>, якую ўзначаліў Станіслаў Гаварушкін. У групу ўваходзяць 11 дэпутатаў. Па словах Гаварушкіна асноўная задача групы - <сфармаваць эканамічныя ўмовы для самарэалізацыі чалавека>. Што ж, справа канешне богаўгодная.
Цікава толькі як будзе выглядаць абрэвіятура, ці скарочаная назва <Единой Беларуси>. існуе некалькі варыянтаў. Першы, калі пісаць па-беларуску (што малаверагодна) - АБ. Магчыма, на манер падобнай дэпутацкай фракцыі ва ўкраінскім парлямэнце «За Єдіную Україну», якую народ празваў «За Ед. У.», дэпутатаў празавуць «Ад.Бе-русь» або яшчэ як. З расейскім варыянтам увогуле закавыка - ЕБ, што выглядае досыць правакацыйна. Але ня дай бог якія вострыя языкі таксама выпендрацца й народзяць яшчэ больш недвусэнсоўны скарот. Тады атрымоўвацца ўжо зусім непрыстойнае <Е.Б-усь>.
Так што можа ўжо сёньня дэпутатам з ЕБ трэба падумаць пра новую назву?

Уладзімер Навасяд

Як стаць зьвяздой

Яшчэ адзін фашыстоўскі злачынца кананізаваны

За доўгія гады свайго пантыфікату папа рымскі Ян Павал II паставіў своеасаблівы рэкорд па кананізацыі: 464 каталікі былі залічаныя ў сьвятыя. Але ніхто акрамя заснавальніка таварыства «Opus Dei» (Божая справа) Хасэ Марыі Эскрыва дэ Балагера, які стаў сьвятым зусім нядаўна – 6 кастрычніка гэтага году, ня выклікаў столькі спрэчак і дыскусіяў.
Адзін зь віднейшых багасловаў XX стагодзьдзя, Ханс Урс фон Бальтазар, абвінаваціў «Opus Dei» ў спробе «навязаць духоўныя прынцыпы недухоўнымі мэтадамі». Асноўная праца Эскрыва дэ Балагера «Camino» («Шлях») таксама выклікае шмат заўваг: гішпанскі пісьменьнік Хуан Гойцісола крытыкуе «пагардлівае» стаўленьне Балагера да жанчын («Ня трэба, каб кабета была адукаванай, дастаткова, каб была сьціплай») і ягоная ваяўнічасьць («Вайна – галоўная перашкода на шляху да бесклапотнага жыцьця, таму мы павінны імкнуцца яе любіць»). Акрамя таго, многія аўтары падкрэсьліваюць адмоўнае стаўленьне Балагера да дэмакратыі, якое выяўлялася ў ягоных закліках бясспрэчна падпарадкоўвацца фюрэрам, («ад спрэчкі не нараджаецца ісьціна»), лічыць няўгодныя кнігі «сьмецьцем», прыроўніваць праціўнікаў да «дэманаў» і гд. Шырока вядома й тое, што дэ Балагер быў заўзятым прыхільнікам гішпанскага дыктатара Франка.
Былы член «Opus Dei» Марыя дэль Кармэн Тапіа ў кнізе «Перайсьці парог: жыцьцё ў «Opus Dei» абвінавачвае арганізацыю ў «прамываньні мазгоў», парушэньні правоў чаловека ў дачыненьні да сваіх членаў, культе асобы заснавальніка. Нешта накшталт «каталіцкіх талібаў».

Вядома, у такіх справах як кананізацыя гэтыя ўсе злапыхацельскія паклёпы зайздросьнікаў дробязь, бо галоўнае – гэта сьведчаньні пра цуды, якія зьдзейсьніў за сваё жыцьцё кандыдат у сьвятыя. А такіх паведамленьняў у камісію па кананізацыі прыйшло больш за сто тысячаў. Адным зь першых цудаў, дарэчы было тое, што Эскрыва дэ Балагеру ўдалося ўратавацца падчас грамадзянскай вайны ад... рэспубліканцаў, лёзунгам якіх было «ўсіх папоў да сьценкі!».
Немалаважны факт для кананізацыі – колькасьць чыноўнікаў «Рымскай курыі», якія адначасова зьяўляюцца сябрамі «Opus Dei». Пагаворваюць пра тое, што папа знаходзіцца пад поўным кантролем гэтай арганізацыі. Інакш як растлумачыць, што вэтэран кракаўскага антыфашыстоўскага падпольля Караль Вайтыла кананізаваў прыслужніка гішпанскага каўдыльё? ●

Бальтазар Коса

We're in the army nOw

2 лістапада прэзыдэнт падпісаў указ аб чарговым прызыве на тэрміновую службу ў войска.
Вядома, што праблема ўхілу ад сьвяшчэннага абавязку зьяўляецца галоўным зудам у задніцах беларускіх ваенкамаў. І пакуль у грамадзтве йдуць актыўныя дыскусіі наконт магчымага прыняцьця закону «Аб альтэрнатыўнай службе», у расейскім горадзе Арол супраць «касінераў» прыдумалі новы сродак барацьбы. Цяпер у склад прызыўной камісіі там уключаны сьвятар. Задача папоў ня простая – упэўніцца ў ісьціннасьці рэлігійных пераканаьняў прызыўніка, паводле якіх ён адмаўляецца служыць.
Новаўвядзеньне сталася даволі эфэктыўным мэтадам. Па словах вайсковага камісара гораду «пакуль не зафіксавана ні воднага выпадку адмовы служыць паводле рэлігійных пераканаьняў». А калі ўлічыць, што ў Беларусі хапае «адмаўленцаў», што спасылаюцца на бога, то нашым вайскоўцам проста неабходна скарыстацца перадавым досьведам расейскіх калегаў, і праблема адмаўленцаў будзе вырашаная.
Невядома, праўда, ці доўга будзе бацюшка дыскутаваць з адэптамі «сьведкаў Яговы» або крышнаітамі, у якіх на калашнікавы ды лімонкі хранічная алергія. Хутчэй за ўсё, па заведзенаму ў бывалых ваякаў звычаю, небаракаў проста зашлюць у будаўнічы батальён ці чыгуначныя войскі: рыдлёўка й лом – зброя мірная ●

Ганьдзя Махатма,
пацыфістка

Наш адказ Бэн Ладэну

Заўважана, што гістарычныя падзеі маюць здольнасьць да самарэпрадукаваньня. І вось, не пасьпелі адгучаць тэракты ў Нью-Ёрку ды Маскве, як хваля гвалту дакацілася да вёскі Гоцк, што на Салігоршчыне: у ноч зь пятніцы на суботу невядомы зьдзейсьніў 4 падпалы, для ліквідацыі якіх спатрэбілася 11 пажарна-ратавальных каманд Салігорскага раёну. За адну ноч піраман пасьпеў зьнішчыць тону сена, сарай з дзьвюма каровамі і дзьвюма тонамі сена ды яшчэ адзін сарай. Міліцыя прыняла экстраныя меры і затрымала ўсіх прадстаўнікоў гэтак званай групы рызыкі: за адсутнасьцю ў раёне талібаў, чачэнцаў ды іншых горскіх баевікоў, адказваць прыйшлося тым, хто нядаўна выйшаў зь месцаў зьняволеньня і злоўжывае сьпіртнымі напоямі. Але гоцкія ўлады не выключаюць, што злосны піраман знаходзіцца на свабодзе. Толькі за інфармацыю, якая дапаможа схапіць тэрарыста, абяцана 300 000 рублёў, гэтая ўзнагарода ў суадносінах да прычыненых стратаў прапарцыянальна адпавядае ўзнагародзе за галаву славутага Усамы Бэн Ладэна, якую назначыў Кангрэс ЗША. А ў жыхароў Гоцку цяпер адзіная праблема – як захаваць свае дамы ад магчымых паўтораў тэрактаў ●

Салман Рушдзі,
селькор
з Салігорскага раёну

Спосабы экспрапрыяцыі

Чарговая апазыцыйна-праэўрапейская кантора ствараецца ў Беларусі. Назва, адпаведна, арыгінальнасьцю не адрозьніваецца – «Эўрапейскі Рух», ідэолягам стварэньня якой выступіў сацыял-дэмакрат, а па сумяшчальніцтву народны грамадовец Мікола Статкевіч. У той час калі аб'яднаны грамадзянін Лябедзька гуляе на інтэграцыйнай паляне Лукашэнкі, Статкевіч вырашыў выбіць глебу з-пад ножак Севярынца, чые хрысьціянска-моладзевыя акцыі «Беларусь у Эўропу», відаць, гэтак і не дасягнулі мэты: Беларусь як была забітай азіяцкай краінай, так і засталася.
Арганізацыю павінен узначаліць Георгі Таразевіч, былы амбасадар Беларусі ў Польшчы, а ягоным намесьнікамі хутчэй за ўсё будуць былы казначэй Станіслаў Багданкевіч і няўдалы кандыдат на прэзыдэнцкую сядушку Міхаіл Марыніч. Асноўная мэта новаўтворанага «Руху» – прапагандаваць сярод беларусаў агульнаэўрапейскія каштоўнасьці і рыхтаваць грамадзтва да будучага ўступленьня Беларусі ў Эўрапейскі Саюз. Па словах Статкевіча гэта здарыцца не раней чым праз 10 гадоў. А гэта значыць, што з Лукашэнкам «эўрарухаўцы» ўжо дасягнулі адпаведных дамоўленасьцяў: Рыгорыч з папушчальніцтва «Эўраруху» яшчэ дзясятку лет і зім будзе руліць краінай, а ўвесь гэты тэрмін грошы заходніх падаткаплацельшчыкаў будуць ісьці на ўтрыманьне кучкі беларускіх палітыкаў.
Пагадзіцеся, добры атрымліваецца гешэфт.
Усялякім фондам па разьвіцьці дэмакратыі мы параілі б добра падумаць, перш чым выдзяляць сродкі на фінансаваньне чарговых «Рагоў і капытоў» беларускай апазыцыі ●

Астап Бэндэр,
вялікі камбінатар

НапрастОр

Новыя рухі

Хачу растлумачыць,
На чый такі густ
Беларусі ўступленьне
Ў Эўрасаюз

Гэта ўбачыць сьляпы,
Адчуе таксама хто глух.
Працаваць будзе на нашай зямлі
Еўрапейскі так званы «рух».

Тры аксакалы палітычных інтрыг,
Магістры гульні ў пі-ар,
Амаль што ня богі.
Дзесяць год праз пустыню
Нас будуць вясьці
Да агульных каштоўнасьцяў
Па доўгай дарогe

Спачатку жадаюць неяк там рыхтаваць,
Нібыта якое мы быдла,
Зноў няўжо будуць нас катаваць –
Па справах мінулых відна.

Збываюць направа, налева
Родныя Белыя росы.
Кованым лапцем шагаюць
Старыя новыя грантасосы!

Ярыла Пшанічны

Як з карысьцю адзначыць сьвяты?

Чарговая, 85-ая гадавіна Вялікай Кастрычніцкай Сацыялістычнай Рэвалюцыі – сьвята, якое ў нашай краіне зьяўляецца дзяржаўным – неяк паблякла ў сваім першапачатковым ідэалягічным выглядзе. Няма табе ані вайсковых парадаў, ані ўзбуджаных калёнаў рабочых дэманстрацыяў, ані шчасьлівых дзяцей на карках бацькоў. І неяк становіцца нясьцерпна цікава, калі намагаесься ўсім сваім інтэлектам агарнуць той сэнс, які ўкладаецца афіцыйнымі ўладамі ў гэты чырвоны дзень календара. Усё менш і менш нават на афіцыйным узроўні прыгадваецца прычына ўрачыстасьцяў. Ня гледзячы на зьнешне савецкую эстэтыку сучаснага беларускага кіраўніцтва, наша краіна даўно ўжо ўпэўнена йдзе па шляху капіталістычнага будаўніцтва: уступаюць у строй новыя банкі-гіганты і прадстаўніцтвы замежных карпарацыяў, ніхто лішні раз не прыгадвае пра «фабрыкі рабочым» і «зямлю сялянам», а чырвоны кумач хутчэй успрымаецца ў якасьці фірмовага знаку «МакДональдса» або «Кока-Колы». У суседняй Расеі-калысцы Вялікага Кастрычніку намагаюцца нават пераканаць народ, што, маўляў, мэтамі бальшавіцкай рэвалюцыі былі зусім не сацыялістычныя пераўтварэньні, а прымірэньне і згода, пра што, напэўна, прасунутуя маскоўскія навукоўцы прачыталі ў закрытых архівах. Таму расейцы й перамянілі Дзень кастрычніцкай рэвалюцыі ў Дзень «Примирения и Согласия». Толькі раздробныя калекцыянэры значкаў зь Ленінам ды настальгісты па брэжнеўскіх залатых часах застою выходзяць прагуляць свае сярпаста-малаткастыя штандары па восеньскіх вуліцах.

Афіцыйныя ўлады проста заплюшчваюць вочы на такія пагулянкі, успрымаючы адэптаў культу Маркса-Леніна як пасьлядоўнікаў нейкай своеасаблівай сэкты.

Між тым большасьць грамадзянаў на прасторах былой Краіны Саветаў мала задумваецца пра вялікі сэнс сьвята. Для іх гэта яшчэ адзін жаданы выходны дзень у календары, і яшчэ адзін повад набухацца. А тут акурат выпадае такое шчасьце для абібока – цэлых чатыры дні выходных.

Клапоцячыся пра дасуг нашых чытачоў, мы вырашылі асабліва не загружаць іх на сьвяты, а наадварот, даць магчымасьць з карысьцю правесьці вольны час.

Адначасова мы хочам нагадаць, што гэта сьвята прысьвечанае рэвалюцыйным старонкам нашай гісторыі. Вашай увазе прапануюцца некалькі гульняў, якія разьлічаныя на розныя густы чытачоў паводле формы, але паводле зьместу маюць неперарвануюпупавіну зь Вялікім Кастрычнікам. Да таго ж яны маюць і пэўную аздараўленчую задачу: як паказала адмысловае тэставаньне, падчас заняцьця гэтымі забаўкамі колькасьць спажыванага алькаголю памяншаецца на цэлых 30%, або прыкладна на 24 грамы ў гадзіну. Досьледы, праведзеныя на расейцах, сьведчаць што сапраўды можна дасягнуць згоды й паразуменьня на першыя 15-20 хвілінаў гульні. Таму каб забавы не перарасьлі ў грамадзянскую вайну, раім загадзя ўскрыць вінныя погрыбы на бліжэйшым магазіне і назапасіць цудадзейных напояў з эфэктам паразуменьня.

Жыве Вялікая Кастрычніцкая Сацыялістычная Рэвадюцыя!

Чапаеў

Гульня часоў грамадзянскай вайны.

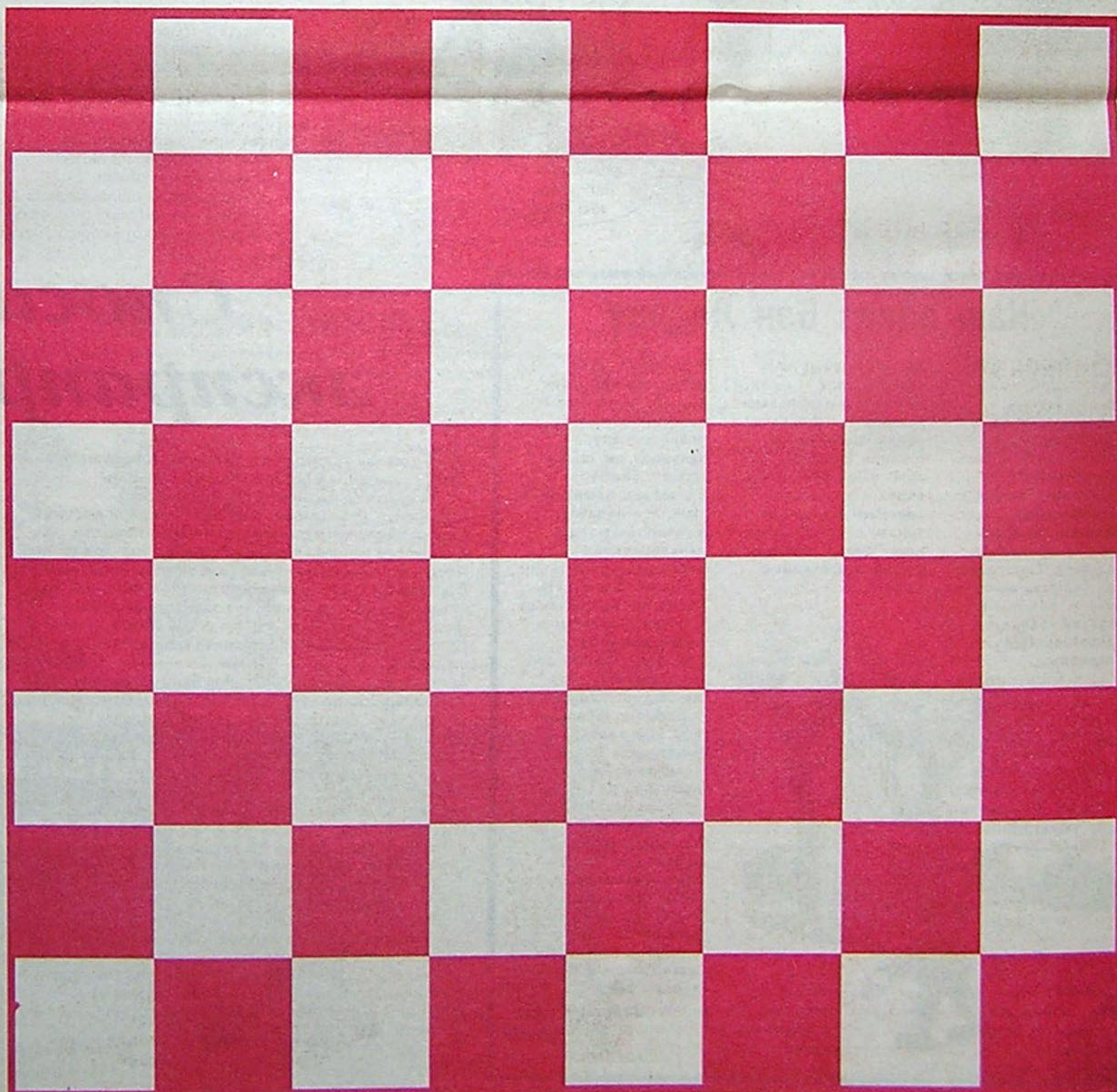
Вядомая яшчэ з дарэвалюцыйных часоў пад назвай «пстрычкі». Аднак падчас рэвалюцыйнага ліхалецьця не заўжды знаходзіліся шашкі і байцы Рабоча-сялянскай Чырвонай арміі вымушаныя былі карыстацца падручнымі сродкамі, рэквізаванымі ў клясавага ворага (напрыклад, пробкі ад бутэлек каньяку, бананавага брэндзі і інш.), адсюль і атрымала сваю назву.

ХОД ГУЛЬНІ:

Кожны з гульцоў набывае па 8 бутэлек аднасортнага піва. Паміж імі вызначаецца, хто будзе гуляць за чырвоных, а хто за адстойных белякоў. Адкаркаваўшы ўсе піўныя бутэлькі і адставіўшы іх, гульцы выстройваюць пробкамі свае пазыцыі: адзін супраць аднаго на сваім краі дошкі. (Як ужо зьвярталася ўвага, пробкі ў кожнага гульца пазначаныя адной маркай піва.)

Пачынаецца баталія: вы пстрыкаеце сваёй пробкай з разьлікам зьбіць з поля боя пробку праціўніка, застаўшыся пры гэтым на полі. У выпадку вылету пробкі нападаючага, ход пераходзіць да праціўніка. Выбіўшы праціўніка з поля бою вы выпіваеце адну бутэльку піва праціўніка і пасоўваеце свой шэраг на адну клетку наперад. У выпадку паразы наступаючага ў наступным баі той мусіць адступіць адну клетку назад.

Гульня йдзе да тых часоў, пакуль супернікі ня сыйдуцца ў штыкавую на апошняй лініі поля. Выйграе той, хто выбівае з дошкі пробкі праціўніка. Прайграўшы мусіць прагтавіць пераможцу столькі бутэлек піва, колькі ў таго засталося пробак на полі.

Puzzle

Ленін заўжды жывы

Гульні тыпу «пазл» бяруць свой пачатак з часоў Камуністычнага Інтэрнацыяналу. Пачынальнікам гульні быў славуты вугорскі камуніст Бэла Кун (ён, дарэчы зьяўляецца дзядзем выналодніка кубіка-рубіка), які прывез яе ў Маскву. Гульня была вельмі папулярнай сярод сябраў Камінтэрну, аднак пазьней сталіністы надоўга вычысьцілі яе з Савецкага Саюзу як параджэньне права-трацкісцкага ўхілу.

СЭНС ГУЛЬНІ:
Акуратна разрэжце нажніцамі квадрацікі і паспрабуйце аднавіць сыходную фотакарцінку «Ленін заўжды жывы», правільна дапасоўваючы фрагмэнты малюнку. Гульня разьвівае соцрэалістычнае мысьленьне, выхоўвае ў чалавеку пачуцьцё павагі да вялікага правадыра сусьветнага пралетарыяту.

«Цусіма»

Японская самурайская крыжаванка

Упершыню гэтую гульню прывезьлі былыя расейскія ваеннапалонныя, якія трапілі ў рукі японскіх марскіх камікадзэ падчас расейска-японскай вайны 1905 году. Нагадаем, што прагнучы пераможнай вайны над маленькай краінай (нібыта Пуцін над Чачэніяй), царскі ўрад прадэманстраваў сваю поўную бездапаможнасьць. Рабочыя і сяляне прасеклі гэтую фішку й выбухнула першая расейская рэвалюцыя 1905-07 гадоў – прадвесьніца Вялікага Кастрычніка.

Не апошнюю ролю ў прапагандзе сярод рабочых адыгралі антыўрадавыя праклямацыі, якія былі зашыфраваныя мудрагелістым мэтадам, які не магла разгадаць царская «ахранка». Толькі нядаўна было вызначана, што шыфр мужных рэвалюцыянэраў нагадвае папулярныя сёньня японскія крыжаванкі.

СЭНС ГУЛЬНІ:
Уявіце, што вы – рэвалюцыянэр-падпольшчык, якому прыйшла дырэктыва з Цэнтру, зд якой залежыць лёс паўстаньня. Ваша задача – расшыфраваць дырэктыву і данесьці яе да шырокіх працоўных мас, натхніўшы іх на рэвалюцыю.

																				1	1													
						1	1													1	1				3									
						1	2			1	1			3						1	2				4	2			1	3				
1	5	1				4	1	8		1	6			1	3	8	1		1	2	1	8		2	1	5			1	1	1			
2	2	2	5	8	1	3	1	1	1	4	1	10	1	6	2	3	2	12	3	3	1	1	1	5	1	3	1	8	6	2	6			
2	6	2	8	2	9	2	2	2	9	2	2	2	9	1	2	2	2	1	9	2	2	2	9	2	2	2	9	2	2	2	1	15	15	15

													35
		1	1	2	1	1	3	1	1	3	1	1	2
1	1	2	1	1	1	1	3	3	1	1	1	1	2
		1	1	2	1	1	1	2	2	1	1	1	2
	1	1	2	1	1	3	1	1	3	1	3	3	2
			1	1	1	1	3	1	1	1	3	1	2
												4	30
													35
				1	1	1	1	4	2	1	1	1	3
		1	1	1	3	1	4	1	4	1	3	1	3
		1	1	1	2	2	2	1	3	2	2	1	3
	1	1	1	3	1	1	2	1	4	1	3	1	3
				1	1	1	1	1	1	1	1	1	2
										15	3	12	2
													35

НамАцалі кОнтру

Знайдзі 10 адрозьненьняў

Агентурныя сеткі краінаў Антанты спрабуюць задушыць маладую Савецкую Рэспубліку. І тут і там зьяўляюцца правакатары, спэкулянты хлебам і адкравенныя контаррэвалюцыянэры. Для барацьбы з контрай створанае ЧК, якое мусіць знаходзіць і мэтадычна зьнішчаць ворагаў рэвалюцыі. Махавік праведнага «чырвонага тэрору» пачынае набіраць абароты.

СЭНС ГУЛЬНІ:
Вы выпадкова па наводцы суседа-нэпмана трапілі ў рукі чэкістаў. Вам прыйдзецца пацьвердзіць сваю клясавую сьвядомасьць, вызначыўшы хто на гэтых карцінках свой, а хто чужы.

Аголеная Беларусь

Інтэрнэт-рэсурсы беларускай парнухі яшчэ ня вырасьлі зь дзетсадаўскага эксгібіцыянізму

Гэтая каша-малаша насамрэч уяўляе сабой аўтарскае ўяўленьне полавага акту вачыма мастака Славы Радава

Чэская мова й культура толькі тады адродзяцца ў поўнай меры, калі па-чэску загаворыць кожная праская прастытутка
(Дзеячы чэскага адраджэньня пачатку XX стагодзьдзя).

Пакуль Севярынец з Пазьняком спрабуюць ахмурыць сваіх адэптаў хрысьціянскімі догмамі, выдаючы гэта за «Беларускае Адраджэньне», сапраўд-ныя адраджэнцы даўно занятыя іншымі, больш сур'ёзнымі справамі. Памятаючы запаветы чэскіх калегаў, яны ўзяліся за прапаганду беларускай эротыкі і парнаграфіі. Вядома ж, займацца тыражаваньнем «клубнічкі» ў выглядзе часопісаў і відэафільмаў не выпадае паводле вызначэньня: маўляў, мала што парнуха, дык яшчэ й па-беларуску. Таму адзіным выйсьцем для беларускай сэксуальнай рэвалюцыі застаецца інтэрнэт. Аднак, як і любому адраджэнскаму пачыну, большасьці сайтаў як заўжды не стае радыкальнасьці.

«Прывітаньне, любы! Ты трапіў на старонку, якую я, Алена Філістовіч, прысьвяціла дзявочаму хараству й магічнай сэксуальнасьці маёй Радзімы, Беларусі. (...) Чамусьці, нашыя мужчыны не зьвяртаюць пэўнай увагі на тыя вабноты, што ляжаць, можна сказаць, у іх перад носам. Ім не хапае апошнім часам ні пяшчоты, ні мужнасьці, і нам, дзяўчынам, прыходзіцца ўсё рабіць самім». Гэткімі словамі вас сустракае сайт «Беларуская прыгажосьць» http://belarusian-beauty.com, аднак спадзевы ўбачыць там мастурбуючых дзевак не апраўдаліся. Сайт, акрамя сісек, пісек, цнатлівых малюнкаў Наташы Маркоўскай ды добрай беларускай мовы аматары бізару та[illegible] знойдуць.

Эратычны рэсурс Андруся Белярэцкага http://www.geocities.com/bielarecki ўвогуле афармлены на лацінцы. Сайт, які завецца «Аголеная Беларусь», сапраўды адпавядае сваёй назьве. Розныя Адэлі, Франі, Касі ды Алесі пазіруюць проста ў інтэрнацкіх пакоях, што адлюстроўвае сацыяльныя ўмовы дзявочай беларускай рэчаіснасьці.

Але й тут не абыйшлося без падвоху. Напрыклад, пэдафілы жорстка абламаюцца, адкрыўшы спасылку «Лаліты»: замест жаданых дзяўчынак-падлеткаў з плоскімі грудзямі вы ўбачыце малюнкі Славы Радава ў імпрэсіяніцкім стылі «хер-ведае-што». А тыя, хто любіць пагарачэй, вымушаныя аглядаць арт-здымкі вядомай фотамастачкі Алены Адамчык, пасьля прагляду якіх можна засумнявацца ў сваёй патэнцыі. Калі ж вы ўсё ж прапёрліся гэткім эратычным мастацтвам або вырашылі зрабіць сюрпрыз для казла-суседа, то вас саміх чакае сюрпрыз: спасылка http://www.belarusgallery.com, на якой вам прапануецца выбраць і набыць эратычны твор, даўно крэкнутая яўрэйскімі хакерамі і замест аголеных маладзіц зь мяшкамі на галавах вам прапануць вывучаць біблію разам зь юдзейскім артадаксальным таварыствам Aarons Bible.

Дзяўчына з пакетам на галаве на думку Алены Адамчык выглядае прывабней

На жаль, тут адсутнічае інтэрнэт-форум, дзе можна зьняць сабе «падругу», як на http://intimby.net. А аматары паглядзець парнуху на сваім відаку ўвогуле засталіся ў пракідзе, бо «ананімны продаж XXX фільмаў з дастаўкай па Беларусі» ажыцьцяўляе толькі расейскамоўны http://www.belarusadult.com. Адпаведна й прадукцыя ў іх, відаць, па-маскальску, што для нацыянальна сьвядомага як для яўрэя кумпяк.

Так што сапраўднага беларускамоўнага «хард-кору» ў інтэрнэце пакуль ня знойдзеш, значыць і за Адраджэньне нам прыйдзецца яшчэ доўга трахацца. Калі я памыляюся і мы нешта незаслужана абышлі ўвагай, то дашліце спасылку на мэйл kampramat@tut.by, і мы напішам абвяржэньне ●

Лары Флінт,
дзеяч амэрыканскага адраджэньня

Малюнкі Наташы Маркоўскай выглядаюць хутчэй як фрагмэнты нейкага недаробленага порнакоміксу

РэАл

Будзем культурнымі!!!

Адрозьненьне беларусаў нават у межах адной краіны прымае пужаючыя маштабы. І па прыездзе ў суседні раён можа здавацца, што ты ў іншай краіне, а што казаць ужо пра паездку ў іншую вобласьць да якой бабкі ці на фанацкі выезд – не пазнаеш родную старонку. Гэта ўжо як на Пікаса схадзіць. Аднак улады вырашылі ўзяць сытуацыю пад кантроль і змагацца з гэнай паганай мультыкультурнасьцю. З гэтай мэтай сталічная мэрыя вырашыла правесьці ў сьнежні Дні культуры Менску ў Гомельскай вобласьці. З улікам таго, што сьвятаў агульнарэспубліканскага маштабу, дзе кожны можа адчуць сябе беларусам, як «Дажынкі» альбо «Славянскі базар» у нас няшмат, гэтая ініцыятыва Менгарвыканкаму ашчасьлівіць тысячы гамяльчан, бо яны будуць першымі ў краіне, хто даведаецца, што такое культура Менску. А калі Дні культуры сталіцы будуць мець посьпех на Гомельшчыне, то ў наступным годзе менскія артысты пабываюць і ў іншых рэгіёнах нашай неабдымнай радзімы. І, вядома, усе менчукі зь нецярпеньнем чакаюць у сябе дзён Мазыра, Хойнікаў, Брагіна і іншых прыемных гарадоў. Таксама нядрэнным было б праводзіць прыкладам дні Серабранкі ў Чыжоўцы, а Ўручча – на Ангарскай.

Пацаны з Аўтазу

Архэ – «Труднае дзецтва»

У дзяцінстве закладаецца падмурак да ўсяго астатняга жыцьця. Усе памятаюць песьню пра хлопчыка Бобі: «ўсе дзеці, як дзеці, жывуць без турбот, а Боб на дыеце ня ест і ня п'ет...» Дзяцінства такіх выключных асобаў, як зоркі мясцовага палітычнага бамонду могуць зацікавіць ня толькі псыхааналітыкаў, але і шырокія колы чытачоў.

Тры двойкі на вокладку другога нумару за гэты год часопісу *Архэ: Нашы дзеткі* трапілі невыпадкова – пэрсанажы нумару вучыліся яшчэ па пяцібальнай сыстэме. Сяргей Дубавец, Павал Севярынец, Севярын Квяткоўскі і многія іншыя дзеляцца сваімі ўспамінамі пра «труднае дзецтва». Вэтэран-антысаветчык Дубавец наракае на дзяржаўную сыстэму адукацыі, якая не навучыла яго як сьлед гаварыць па-ангельску: пакуль ён уцяміў, як па-сапраўднаму ў ангельцаў называецца toilet, адбылася сапраўдная трагедыя. Усе героі нумару ахвотна дзеляцца інтымнымі падрабязнасьцямі свайго жыцьця: вось лідэр МФ у восем месяцаў хварэў на дызэнтэрыю, матэрыял журналіста радыё «Свабода» Севярына Квяткоўскага называецца «Матчына цыцка».

Распрананьне enfant terribl'а беларускай журналістыкі дайшло нават да найбольш адкравенных старонак школьнага дзёньніка: «б'ецца зь дзяўчынкамі», «пастаянна нешта жуе», «на заўвагу настаўніка па ІЗО адказаў: «А мне ўсё роўна – я ў кедах!»

Кошт часопісу не перавышае суму ў магічнай двойкі тысячаў рублёў. А за гэтыя грошы можна прачытаць у тым самым нумары *Архэ* яшчэ і «Эліс ін Ўандэрлэнд» у перакладзе Максіма Шчура. Льюіса Кэрала, канешна, перакладалі і будуць перакладаць, і кожны, хто знаёмы з арыгіналам, можа шмат з чым не пагадзіцца зь перакладчыкам. Пераклады ў нумары (Л.Кэрала і С.Жадана) – нагадваюць практыкі савецкага гандлю, калі ў савецкіх кнігарнях да дэтэктыва ў нагрузку прадавалі партыйную літаратуру, а ў крамах да дэфіцытных шакаладак – кілаграмількі. Дзіцячая разьняволенасьць «палітыкаў бяз гальштуку» ці нават у касьцюме «каўбоя Huggies» – мэтад піару сучаснага палітычнага мэнэджэрства, скіраванага да максымальнага «ачалавечваньня» Героя нашага часу ●

Андрэй Дынько,
дырэктар

Разам у будучыню

2 і 3 лістапада ў Менску адбыўся 3-ці Міжнародны фэстываль моладзевых і дзіцячых арганізацыяў пад прэтэнцыёзнай назвай «Разам у будучыню». У 12:00 па беларускім часе пачалася ўрачыстая цырымонія адкрыцьця, на якой з прывітальнымі словамі выступіў старшыня прадстаўніцтва TACIS у Беларусі сп. Люзэнбэргер. На фэстываль зьехаліся прадстаўнікі розных грамадзкіх аб'яднаньняў з усіх куткоў Беларусі, а таксама дэлегацыі з Бэльгіі, Нямеччыны, Нарвэгіі, Польшчы, Швэцыі і Ўкраіны.

Фэстываль прайшоў у лепшых традыцыях грантасосаўскіх імпрэзаў, фуршэтаў, прэзэнтацыяў і г.д. Першыя два дні азначыліся нуднымі паседжаньнямі «круглага стала». Моладзь прымусілі ўдзельнічаць у дэбатах на тэму «Ці выгадна быць сябрам грамадскай арганізацыі?» Дзьве каманды «за» і дзьве «супраць» абмяркоўвалі тое ж пытаньне: «Ці выгадна быць сябрам грамадзкай арганізацыі?». І ўсё ж прысутныя больш актыўна падтрымлівалі каманду «за». Гэта й вядома: які дурань адмовіцца ад грантаў, пайкі за кошт арганізатара, халяўнага праезду ды іншых атрыбутаў сучасных беларускіх NGO's. Яшчэ дурнейшая аказалася культурная праграма мерапрыемства. Дэлегаты перамясьціліся ў парк-клюб «Мінск», дзе адбылася музычна-пэрфомансная вечарына, удзел у якой прынялі гурты HARLEY, PRAS, KILLKITAU, НАГУАЛЬ і іншыя. Паміж выступленьнямі невядома адкуль узяўся прыснапамятны Зьміцер Вішнёў, які прадставіў пэрфоманс пад банальнай назвай «Норд-Ост». Адразу папярэдзім, правакацыі не атрымалася. Курыныя яйкі, што разбіваліся малатком, сырая рыба, якую ледзь не са смакам елі акторы, ніякіх тэрарыстаў – усё было як звычайна. Крыху разбавіў нудоту фэстывалю канцэрт другога дня з удзелам дыназаўраў айчыннай сцэны НЕЙРО ДЮБЕЛЬ, а таксама POSTSCRIPTUM, DRUM EXTASY, STOCKS, ТТ-34, ТЯНИ-ТОЛКАЙ і Валіка Грышко, якія прызваныя былі падтрымаць арганізатараў і заявілі, што грамадскія арганізацыі – гэта адзін з найлепшых шляхоў да самарэалізацыі. Карацей, фэстываль у чарговы раз паказаў гледачам, а галоўным чынам удзельнікам і арганізатарам, што грамадзкія арганізацыі ні на што ў нашым грамадзтве не ўплываюць ●

Асыстэнту Вішнёва рыхтуецца да чарговага пэрфомансу: зь яек пераходзіць да куранят

Як адцягнуцца...

Па экстрыму

Выдатная магчымасьць праверыць сваю ўдачу – праехацца безь білецiку зь Зялёнага Лугу ў Малінаўку й назад. Як паведамляе рупар менскіх бюргераў газэта *Ва-банк*, **да 30.11 працягнецца узмоцненае патруляваньне менскага транспарту сумеснымі нарадамі мянтоў і кантралёраў.** Выходзячы з транспарту, суйце талёнчыкі за поручні!!!

Па прагрэсу

У пятніцу 8.11 яшчэ можна пасьпець на апошні дзень **камп'ютарнай выставы ПТС-2002** і паглядзець на самае ідыёцкае відовішча году — **афіцыйны фінал рэспубліканскіх спаборніцтваў па Quake III (Выставачны цэнтар «Белэкспа», насупраць Ёпернага)**. Пару дзесяткаў мацюкаючыхся нятоленых квакераў на вачох гледачоў будуць мачыць адзін аднога з віртуальных гранатамётаў, палiваючы усё вакол пырскамі сьліны, адрэналіну і поту. Такі прагрэс нам патрэбны

Па дзюбелеўску

Калі нічога не абламаецца, то **НЕЙРО ДЮБЕЛЬ** такі **прэзэнтуе свой новы зэбэст у парк-клюбе «Мінск»**, ужо трэці за 10 год існаваньня. Папярэдняе «лепшае» выходзіла нядаўна – у 2000, але апошнім часам каманда ўзяла моду выдаваць зэбэсты пачаргова з нармальнымі альбомамі... Назва «новай» праграмы – **«Пиар во время чумы»**, дата канцэрту – **10.11.**

Па блюзу

Культавы беларускі гітарыст, майстар джазавых запілаў і блюзавых закусілаў **Уладзімір Угольнік дае сольнік у КЗМ – 24.11.** Мяркуючы па тым што раней у гэтыя дні праходзілі ня сольнікі, а штогадовы джэм «Грыфаманія», можна прыйсьці да сумнае высновы – колькасьць беларускіх майстраў «піліць швайку» няўхільна зьніжаецца. Пячонку берагчы трэба!

Па-супэрску

Чарговая сэрыя фэсту з падазронаалькагалічным назовам **«Хахла-буль» адбудзецца 20.11 у ПК «Мінск»**. Гэтым разам Супрык прывёз модную украiнську банду **ТАРТАК з праграмай «100% плягіят»**. У нагрузку, як звычайна, ідзе айчынная папса – **ТЯНИ-ТОЛКАЙ, МАНТАНА і Вольскі з «Крамбамбуляй»**.

Па кіно

Гэтым тыднем аматары эстэцкіх кінасэансаў могуць перціся ад **нямецкага нямога сінематографу 1920-х гадоў**. Частку стужак небаракі ужо прапусьцілі, але шанец дагнацца пакуль ёсьць:

11.11 – адаптаваны пад 1920-я мадэрновы **«Фауст»**.

12.11 – **«Кабінэт доктара Калігары»**, прататып галівудзкіх падзелак пра маньякаў псыхааналітыкаў.

13.11 – клясычная кіношка **«Носфэрату»** – вампіры, Дракула і ўсё такое.

Усе сэансы адбываюцца у **«Перамозе», пачатак 19-00**. Уражаньне ад нямога кіно паскудзяць **Валік Грышко, DRUM XTC, ЛЮБОВЬ И СПИРТ**.

Што тычыцца **прэм'ераў** для нармальных людзёў, то самы модныя навінкі зараз наступныя: **«Лара Крофт»** (крутая дзеўка, пісталеты, прыгодніцкая археялёгія ў духу індыяны Джонса і Зянона Пазьняка) – яшчэ можна пабачыць у **«Берасьці»**.

«Дзёньнік Брыджыт Джонс» (адрыжка грамадзтва спажываньня, праца/каханьне/кар'ера і ўсё такое) – **«Масква»**.

«Мільянэр зьнянацку» (ён мог бы стаць бэн Ладэнам...) – гэты кінахіт круціцца у **«Аўроры»**.

Прыемнага прагляду!

Санітар,
культурны футуроляг

Застойныя часы кітайскай акварэлі

Зь вялікай краіны ў Беларусь вязуць поўны адстой

Як толькі да нас, аматараў рознай экзотыкі, дайшлі чуткі, што ў менскім Нацыянальным мастацкім музэі плянуецца адкрыцьцё выставы Кітайскай акварэлі, мы ўсімі фібрамі пацягнуліся туды. Доўгі час шматлікія жыцьцёвыя абставіны перашкаджалі нам правесьці гэную акцыю, але якія нармалёвыя інтэлігенты могуць прадынаміць такое цудоўнае відовішча?

І вось цяжкія дзьверы храму мастацтва павольна адчыняюцца перад нашымі вачыма. Адміністрацыя і работнікі музэю мабыць усімі сіламі імкнуліся перадаць атмасфэру Ўсходу, атмасфэру Кітаю. А паколькі работы пляскатых мастакоў былі ў асноўным 70-х і 80-х гадоў, то ўва ўсіх памяшканьнях веяла сацыялізмам.

І пачалося гэтае веяньне адразу ж, каля гардэробу. Гардэробшыца прарыпела, што тут самаабслугоўваньне, і каб мы вешалі сваё шмацьцё самастойна. Выканаўшы яе загад, мы папляліся глядзець выставу. Зь першых крокаў нейкія супярэчлівыя думкі пачалі прабірацца ў нашу сьвядомасьць. Можа гэта не кітайскі жывапіс, а выстава нейкай дзіцячай мастацкай школы г.Менска? Менавіта ў гэтых спрэчках мы супыніліся на лесьвічным пралёце. Не прайшло і двух хвілін ад пачатку нашага напружанага дыспуту, як пільная бабулька-назіральніца, пабачыла, што нешта адбываецца не паводле інструкцыі. Каб падтрымаць мааісцка-сацыялістычны дух выставы, сьведка культурнай рэвалюцыі хутка падляцела да нас і паведаміла, што ў музеі нельга стаяць, а трэба ўвесь час перасоўвацца, прычым абавязкова ад твору да твору. Выказаўшы шчырую падзяку бабульцы за тое, што яна нагадала нам, што трэба рабіць у музеі, мы пагрузіліся ў ізатэрыку Кітая.

«Ну і як?» – нарэшце запытаецеся вы, стаміўшыся ад лірычнага адступленьня. «На аматара», – адкажам мы. Калі вам падабаюцца старанна намаляваныя нацюрморты, якія вісяць у кожнай зачуханай сталоўцы, ці такія ж пэйзажы, маляваныя нібыта навучэнцамі малодшых клясаў СШ, то гэта для вас. А калі не, то як сказаў наш знаёмы студэнт кулька: «Саўдэпаўшчына! Мао і акварэль, рэчы несумяшчальныя». *Можа яно й так...*

Але на гэтым нашыя прыгоды ня скончыліся. Калі мы спускаліся па цэнтральнай лесьвіцы, то перапоўненасьць «высокімі» пачуцьцямі, выклiканымі выставай рудымэнтаў кітайскай культурнай рэвалюцыі, вылілася ў акт рэвалюцыі сэксуальнай – доўгі пацалунак. Гэты глыбока амаральны вычаварэнскі акт (а як яшчэ назваць пацалунак хлопца і дзяўчыны ў эпоху гомасэксуальнай эмансыпацыі) быў адразу заўважаны супрацоўнікамі храма мастацтва. І бабулькі пачалі зваць на дапамогу нарад міліцыі, а нам, каб абмяркоўваць уражаньні ад выставы дома, а не ў апорцы, прыйшлося рабіць ногі ●

Інь і Янь,
сацыяльныя культуролягі

Кіно пра «Маскі»

Шуміха апошніх тыдняў вакол дэзынсэкцыі закладнікаў расейскімі спэцслужбамі зусім засланіла ад нас культурныя падзеі, што адбываліся ў гэты час у Менску. А між тым у нас неяк ціха і без залішняй рэклямы прайшлі дні Украінскага кіно.

Забіўшы на «Чорную Раду» з прагорклымі, як мінулагодні сыр, Тарасабульбаўскімі матывамі, я цалкам аддаўся прагляду стужкі сваёй любімай Кіры Муратавай. Нягледзячы на тое, што першы канал беларускага радыё прадставіў режысэрку як Кіру Булычову, для ўсяго культурнага сусьвету Муратава зьяўляецца вядомым майстрам і прызнаным кінаклясыкам.

У рамках фэсту дэманстравалася некалькі яе кароткаметражак (на якія я спазьніўся з-за пошукаў таннага віна ў прылеглых да кінатэатру «Мір» магазінах) і поўны мэтар пад назвай «Второстепенные люди». Сюжэты фільмаў Муратавай даволі складана пераказваць, ды і бессэнсоўны гэта занятак – трэба самому бачыць, што адбываецца на экране і балдзець ад таго, што вярзуць героі (напрыклад: «девушка, дайте вашу помаду, рот освежить»). Героі Муратавай – гэта заўсёды людзі з гіпэртрафаванымі характарамі, гратэскнымі звычкамі і недахопамі, якіх рэжысэрка ператварае ў камічных карыкатурных тыпаў. Нехта скажа ўродаў, а я скажу – на сябе паглядзі. Досыць убачыць, як галоўная гераіня напрацягу некалькіх хвілінаў моўчкі грызе свае пазногці, і пачынаеш разумець – трэба нешта мяняць у сабе і ў навакольным сьвеце.

У фільме здымаецца комік-трупа «Маскі» ў поўным складзе: мужыкі (Дзеліеў, Камароў і Ко) гуляюць на хаце ў карты, а галоўная гераіня – Бузько стаіць пад дзьвярыма з паўмёртвым палюбоўнікам у чымадане і просіцца ўнутар. Жанчыне, вядома, не адчыняюць. Наогул можна зрабіць выснову, што Муратава ня грэбуе праглядам амэрыканскіх баевікоў і нават натхняецца імі: у «Второстепенных людях» ёсьць і гангстэр – новы ўкраінец, былы настаўнік расейскай літаратуры, і труп у эсэсаўскім мундзіры ў багажніку аўтамабіля, і дыялёгі «пад Таранціну», перасыпаныя ўкраінскім фрыкацiйным «г».

Толькі ў падачы Муратавай гэтая крымінальная рамантыка ўспрымаецца, як поўны абсурд і пародыя. Асабліва спадабалася мне і тое, што ўсё добра заканчваецца: палюбоўнік прачынаецца, вылазіць з чымадану і ўсе сьпяваюць хорам. Карацей кажучы, я атрымаў вялікае задавальненьне ад прагляду, і яшчэ раз упэўніўся, што Кіра Муратава – першарадная рэжысэрка, і фільм ў яе атрымаўся першарадны, вось. А пра другарадных – глядзі ніжэй артыкул «Крыж брыгады» ●

СэрыЯлы

Крыж брыгады

«Учора Кабан на стрэлцы з Сонцаўскімі касякоў напароў – зьліваць яго будзем», «Пацаны вырашылі, што пад Бесікам хадзіць западло, а пад табой, Саша, – не западло. Патаму што Бесік – азер , а ты – наш!» Такімі, ці прыкладна такімі цялегамі ў апошні час езьдзяць па вушах тэлегледачоў аталярынголягі СНД-шнай мэдыя-прасторы – расейскія ТБ-каналы. «Бандыцкі Пецярбург», «Крот», а зараз яшчэ «Брыгада» – тэлесерыялы, якім замест «мыльнай опэры» больш падышла б назва «толавы кардэбалет». Дзеючыя асобы «Брыгады» – звычайныя пацаны, якія прайшлі свой працоўны шлях ад шараговых раённых байцоў з вазікам у кулачках да чыста рэалных алігархаў: Саша Белы, Космас, Пчала і іхні паралізаваны сябар, які большую частку фільму хрыпіць у коме пад кропельніцай, і таму ўсе ўжо даўно забыліся, як яго клічуць. Небараку-каматозніку прыходзіцца замест «Мартэлю» перабівацца імпартнай глюкозай, але ягоныя сябры не саромеюцца: трушчаць воблу ў сушы-барах, ганяюць па Маскве на мэрсах без глушакоў, парацца ў джакузях зь пінгвінамі і ўжываюць пры гэтым толькі дазволеныя цэнзурай фразэалягізмы. Здаецца, нашто дзяржаўным тэлеканалам даваць у эфір кіно, якое заклікае маладое пакаленьне рабіць жыцьцё зь Япончыка? Але ня ўсё так проста, як можа падацца наіўнаму гледачу. Ёсць у фільме адзін эпізод, які расстаўляе рубам ўсе акцэнты над апострафамі ў адпаведнасьці з правіламі арфаэпіі.

Гангстэры зьбіраюцца адзначыць дзень нараджэньня свайго братка, але іх вінцяць АМАПаўцы, вывозяць на 101-ы кілямэтар і тлумачаць, што ня трэба надта ўжо барзець. Стоячы пад дуламі аўтаматаў у самаручна вырытай магіле, грозныя алькапоны Падмаскоўя скуляць нібы шчанюкі і енчаць: «Дзядзенькі, адпусьціце. Мы больш ня будзем!» Пастраляўшы для парадку па-над галавамі наварускіх гангстэраў, АМАП зьяжджае на базу ламаць свае «кірпічы». А «брыгадзіры» высьвятляюць, што падчас прафіляктычнага мерапрыемства ў аднаго зь іх зьнік залаты крыжык з аўтографам Сергія Раданежскага. Пацаны скардзяцца «сматра-шчаму» Сашу Беламу на беспрэдзел, і той ідзе да камандзіра АМАПУ на разборкі.

У кабінэце міліцэйскага цэнтурыёна пад расейскім сьцягам і партрэтам патрыярха Алексія II атрымліваецца цікавая размова - маўляў, у адной дзяржаве жывем, пад аднымі паханамі ходзім, адну справу робім: глядзім, каб лахі ў абшчак падатак плацілі і ня беспрэдзельнічалі па глупству свайму лахоўскаму. Чаго нам, братка, паміж сабой сварыцца? Крыжык адразу знаходзіцца, а глядач супакойваецца і з задавальненьнем разумее, што ў дзяржаве ўсё пад кантролем такіх моцных і надзейных хлопцаў. Жыві сабе ціхенька, не высоўвайся, жры увечары свае сэрыялы і цябе ніхто не кране. А як ужо гэта называецца: «стабільнасьць» ці «ўсё пучком», якая ў тым розніца?

ГАЗАВАЯ АТАКА

Да чаго прывядзе расейскі газавы байкот?

Як адрэагуюць на гэта простыя беларускія газаўжывальнікі?

Узмацніцца кантроль за расходаваньнем газу з боку газанадзору і іншых спэцыяльных службаў.

Большая частка людзей пяройдзе на традыцыйныя паліўныя рэсурсы: мэбля, кнігі і г.д.

Некаторыя сем'і будуць вымушаныя выкарыстоўваць унутраныя газа-паліўныя рэсурсы чалавечага арганізму.

Зьявіцца асаблівая цікавасьць да рознага кшталту гастранамічных сэктанцкіх рухаў, накшталт сыраедзтва.

Узмацніцца незаконная дзейнасьць па вытворчасьці газу з арганічных угнаеньняў.

Буйным цьветам расквітнее чаўночны бізнэс па дастаўцы газу з Расеі.

